

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 406/2021

12.04.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Перовића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Новака Рогановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 779/18 од 03.03.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 627/20 од 15.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 779/18 од 03.03.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 627/20 од 15.12.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 779/18 од 03.03.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 13.09.2018. године до 12.10.2018. године. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеној ББ је досуђен имовинскоправни захтев, па је окривљени обавезан да оштећеној на име накнаде штете причињене извршењем кривичног дела исплати износ од 20.184,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. На основу члана 261. и члана 264. ЗКП, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка те да Основном суду у Крагујевцу на име паушала плати износ од 10.000,00 динара и, на име трошкова кривичног поступка унапред исплаћених из буџетских средстава суда, износ од 6.213,34 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења, док ће о висини осталих трошкова кривичног поступка суд одлучити посебним решењем, сходно члану 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 627/20 од 15.12.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Новак Рогановић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да се побијана правноснажна пресуда заснива на незаконитом доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на записнику о препознавању лица МУП-а, ПУ Крагујевцу Ку 1143/18 од 13.09.2018. године. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да доказна радња препознавања лица предузета у просторијама МУП-а ПУ Крагујевац, није обављена у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, јер опис извршиоца кривичног дела који је дала оштећена на наведеном записнику о препознавању не одговара изгледу окривљеног, да је радња препознавања уследила након саслушања окривљеног у полицији, да је оштећеној на идентитет извршиоца кривичног дела сугерисао њен супруг тако што јој је показао снимак са сигурносне камере и фотографије окривљеног на друштвеним мрежама, као и да је оштећена пре препознавања у ходнику Полицијске управе видела окривљеног истовремено истичући да није јасно, ако се доказна радња препознавања предузима у предмету против НН лица, због чега је само окривљени доведен у присуству браниоца.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 90. став 1. ЗКП, прописано је да уколико је потребно да се утврди да ли окривљени препознаје одређено лице или предмет, односно његове особине које је описао, показаће му се то лице или предмети заједно са другим њему непознатим лицима или предметима, чије су основне особине сличне онима које је описао.

Одредбом члана 100. став 2. ЗКП, прописано је да ће се препознавање лица у предистражном поступку и истрази обавити тако да лице које је предмет препознавања не може да види сведока, нити сведок може да види то лице пре него што приступи препознавању.

Ставом 3. истог члана прописано је да у предистражном поступку и истрази препознавање лица се обавља у присуству јавног тужиоца.

Из записника о препознавању лица МУП ПУ Крагујевац Ку 1143/18 од 13.09.2018. године произлази да је оштећена ББ, најпре описала учиниоца кривичног дела као лице старости од 20 до 25 година, мршавије конституције, висине око 180 цм, које је за време извршења кривичног дела имало на глави качкет црне боје, а на телу црну мајицу и бермуде, да је након тога прешла на поступак препознавања, да је од пет лица која су учествовала у препознавању идентификовала окривљеног АА са сигурношћу од 100% као извршиоца кривичног дела, при чему је на записнику констатовано да је препознавање извршено у присуству јавног тужиоца и да је изабрани бранилац окривљеног, адвокат Милош Лукић без примедби потписао записник.

Из изнетог произлази да је доказна радња препознавања лица обављена у складу са одредбама члана 90. и члана 100. ЗКП, по питању предочавања више лица са особинама сличним онима какве је оштећена пре препознавања описала и да је препознавању лица присуствовао надлежни јавни тужилац. При томе, по налажењу овог суда, чињеница што је препознавање лица уследило након саслушања окривљеног, односно редослед предузетих доказних радњи није од утицаја на њихову законитост. Самим тим су наводи захтева да је записник о препознавању лица незаконит доказ који није могао бити коришћен у кривичном поступку, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљеног којима се указује да је побијаном правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Што се тиче навода захтева да је оштећеној пре радње препознавања супруг сугерисао да је окривљени извршилац предметног кривичног дела и да је оштећена видела окривљеног у просторијама ПУ, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног истима оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди у погледу околности које су претходиле препознавању лица.

Према наводима захтева, побијана правноснажна пресуда је заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању у смислу члана 440. ЗКП, јер је суд погрешном оценом доказа извео погрешан закључак да је окривљени учинио кривично дело за које је оглашен кривим, с обзиром да за то не постоји ниједан доказ, осим контрадикторног исказа оштећене, а да је одбрана окривљеног, који је негирао извршење кривичног дела, потврђена другим изведеним доказима и то исказима сведока ВВ, ГГ и ДД.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева у суштини оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених у редовном поступку.

У захтеву за заштиту законитости бранилац побија правноснажну пресуду и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истичући да је изрека првостепене пресуде неразумљива, као и због битне повреде

одредаба из кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да у образложењу пресуде нису наведени разлози о одлучним чињеницама, да је изрека побијане првостепене пресуде противречна разлозима пресуде и да постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника и исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, нити због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Поред наведеног, бранилац као разлоге подношења захтева истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 439. ЗКП, без навођења законске тачке и образложења истакнутих повреда закона.

Врховни касациони суд је оценио да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење што подразумева не само формално означавање о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји и с обзиром на то да Врховни касациони суд, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости, испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправа
Управитељ писарнице
Марина Антонић